

РЕШЕНИЕ

№ 923

гр. Варна, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Иванка Д. Дрингова
Ивелина Владова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разглежда докладваното от Ивелина Владова Въззивно гражданско дело
№ 20233100501095 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 261732/05.04.2023г. по регистратурата на ВРС подадена от **В. В. В.**, ЕГН *****, чрез процесуалния му представител срещу решение № 260023/28.02.2023г. постановено по гр.д.№ 7030/2020г., с което жалбоподателят е **ОСЪДЕН** да заплати на С. А. А., ЕГН ***** сумата от 15015 лева, представляваща припадащата се част от задължението на ответника платено в полза на кредитора „Банка ДСК“ ЕАД по Договор за кредит от 19.04.2017г., сключен между банката - кредитор и „Био вода“ ООД, ЕИК 202688711 – кредитополучател, обезпечен с поръчителството на страните по делото С. А. и В. В. по Договор за поръчителство от 19.04.2017г., ведно със законната лихва от подаване на молбата – 26.06.2020г. до окончателното изплащане на сумата, на основание чл.145 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД, както и разноски за производството в размер на 1650,60 лева на основание чл.78 от ГПК и е **ОТХВЪРЛЕНО** заявеното от В. В. срещу С. А. **възражение за прихващане** на основание чл.103 от ЗЗД със сумата от 15786,74 лева, представляваща половината от заплатените от него суми в качеството на солидарен длъжник по Договор за кредит между „Банка ДСК“ ЕАД и „Био вода“ ООД, ЕИК 202688711 от 15.03.2016г. и Договор за поръчителство от 15.03.2016г.

Въззивникът – В. В., чрез процесуалния си представител оспорва решението с

твърдения за неправилност, необоснованост и противоречие с материалния закон. Поддържа твърденията, че договорът за кредит от 19.04.2017г. с кредитополучател „Био вода“ ООД, обезпечен с поръчителството на управителите В. В. и С. А. е сключен с цел рефинансиране на неплатен остатък по договор за кредит от 15.03.2016г., като и двата почиват на общо правоотношение така, че договорът от 19.04.2017г. се явява продължение на договора за кредит от 15.03.2016г. Излага се, че съдът неправилно е обсъдил доказателствения материал без да отчете твърденията на ответника, че средствата, с които поръчителят С. А. е заплатил задълженията на кредитополучателя са такива от касата на дружеството, а не с лични средства в качеството му на солидарен длъжник – физическо лице. Поддържат се твърденията, че процесната сума се явява заплатена от кредитополучателя „Био вода“ ООД, чрез управителя С. А., поради което счита, че предявеният иск се явява неоснователен. Възразява и срещу изводите на съда, че възражението за прихващане е неоснователно, като счита за доказано, че В. В. е заплатил по договорите за кредит на „Био вода“ ООД с „Банка ДСК“ ЕАД сумата от 31573,48 лева, поради което половината от нея се явява дължима от солидарния длъжник – С. А.. Моли обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, а в условията на евентуалност – да бъде отхвърлен като неоснователен поради уважаване на заявеното възражение за прихващане.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна – С. А., чрез процесуалния му представител. Счита жалбата за неоснователна, а решението на ВРС за правилно и законосъобразно. Оспорва твърденията на ответника, че договорът за кредит от 19.04.2017г. се явява продължение на договора за кредит от 15.03.2016г., като посочва, че всеки от тях, включително договорите за поръчителство сключени за обезпечаването им имат самостоятелен характер и не почиват на общо правоотношение. Оспорва твърденията на ответника, че процесната сума заплатена по разплащателната сметка на „Био вода“ ООД обслужваща кредита в размер на 30030 лева е заплатена от него /С. А./ в качеството му на управител на дружеството, а не като солидарен длъжник и поръчител. Посочва, че сумата е наредена от личната сметка на С. А. и основанията за превеждането ѝ посочено в двете платежни нареждания е „погасяване като поръчител“, което счита че установява плащането като изходящо от него в качеството на поръчител.

Посочва за правилен извода на съда, че възражението за прихващане заявено от ответника В. В. е неоснователно, доколкото преводите, които същият е правил към сметката на дружеството „Био вода“ ООД са с посочено основание „захранване“, а не като плащане в качеството на поръчител. Моли решението на ВРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно както и да бъдат присъдени сторените по делото разноси за въззивната съдебна инстанция.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразените позиции по спора. Претендират за присъждане на съдебно-деловодни разноси, като въззиваемият прави възражение за прекомерност на заплатеното от въззивника адвокатско

възнаграждение.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно разписаните правомощия по чл. 269 от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси съдът намира следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявен от ищеца С. А. А. иск с правно основание чл.145 от ЗЗД за осъждане на ответника В. В. В. да му заплати сумата от 15015 лева сума, представляваща припадащата се част от погасено от ищеца в качеството му на поръчител за задължение на кредитополучателя „Био вода“ ООД в полза на кредитора „Банка ДСК“ ЕАД по Договор за банков кредит от 19.04.2017г., сключен между дружеството и банката - кредитор, обезпечен с поръчителството на страните по делото С. А. А. и В. В. с Договор за поръчителство от 19.04.2017г., ведно със законната лихва върху сумата считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 26.06.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба ищецът твърди, че с ответника са поръчители по договор за поръчителство от 19.04.2017г. за задължение на „Био вода“ ООД по договор за кредит сключен с „Банка ДСК“ ЕАД от 19.04.2017г. Поради това, че кредитът не е бил обслужван и е настъпил неговият падеж – 19.04.2019г., ищецът като солидарно задължен за дълга е заплатил в полза на кредитора цялото задължение на дружеството длъжник в размер на 30030 лева, представляваща сбор от дължимите суми за главница, лихви и надбавки по кредитното правоотношение. Поради това, че ответникът е поръчителствал за същото задължение, с покана от 26.09.2019г. е бил поканен от ищеца да му заплати припадащата се част от сумата, с която е извършено погашението към банката. Доколкото плащане не е настъпило, предявява настоящия иск и моли ответникът да бъде осъден да му заплати половината от сумата, която е заплатил в полза на кредитора, а именно 15015 лева, ведно със законната лихва върху нея считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното изплащане.

Ответникът по иска – В. В. е депозирал писмен отговор по предявения иск, чрез процесуалния си представител, в срока по чл.131 от ГПК. Не оспорва, че заедно с ищеца са поръчителствали за задължение на кредитополучателя „Био вода“ ООД по договор за банков кредит от 19.04.2017г. Поръчителството е било учредено в полза на банката чрез сключени с нея договори за поръчителство от 19.04.2017г.

Твърди обаче, че сумата на кредита в размер на 30 000 лева е била отпусната за рефинансиране на неплатен остатък по друг договор за кредит на дружеството от 15.03.2016г., а остатъкът е следвало да служи за оборотни средства. Счита, че двата договора за кредит почиват на общо кредитно правоотношение, като и първоначалния договор за кредит от 2016г. е бил обезпечен с аналогични договори за поръчителство, при която отговорността е била при равно съотношение.

Ответникът оспорва, че ищецът С. А. А. е направил плащанията на сумата в размер на 30030 лева с два кредитни превода от страна в качеството му на солидарен длъжник и

поръчител, като твърди че вноските са направени в качеството му на управител на „Био вода“ ООД с пари от касата на дружеството. На това основание счита, че в полза на ищеца не е възникнало право да търси от ответника припадащата се част от погасеното задължение на дружеството – кредитополучател.

В условие на евентуалност, при уважаване на иска, ответникът заявява възражение за прихващане на основание чл.103 от ЗЗД със собственото си вземане към ищеца, произтичащо от заплатени от него като солидарен длъжник суми по договори за банков кредит сключени между „Био вода“ ООД и „Банка ДСК“ ЕАД в размер на общо 31573,78 лева до размера на исковата сума от 15015 лева.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Няма спор между страните по делото, че С. А. А. и В. В. В. са съдружници и управители в „Био вода“ ООД, ЕИК 202688711.

Видно от представеният по делото договор за кредит от 19.04.2017г. „Банка ДСК“ ЕАД в качеството на кредитор е предоставил на „Био вода“ ООД в качеството на кредитополучател кредит в размер на 30 000 лева за рефинансиране на кредит съгласно сключен договор за кредит от 15.03.2016г., а остатъкът – за оборотни средства /чл.1 от договора/. Срокът на договора съгласно чл.3.1 не може да е по-дълъг от 2 години от датата на сключването му. Съгласно чл.8 средствата от кредита се предоставят за усвояване по разплащателна сметка на кредитополучателя № *****, а съгласно чл.11 от договора главницата и лихвите се събират служебно от кредитора на датите определени в погасителния план от средствата по разплащателната сметка на кредитополучателя открита при кредитора, за което съгласно чл.15, б.“и“ кредитополучателя дава съгласие и упълномощава банката да събира служебно от сметките му всички свои вземания с настъпил падеж. С Анекс № 1/03.05.2018г. срокът на договора за кредит е продължен до 19.04.2019г.

На 19.04.2017г. между „Банка ДСК“ ЕАД като кредитор и С. А. А. и В. В. В. е сключен договор за поръчителство, с който поръчителите А. и В. са се задължили спрямо банката за изпълнение на задълженията на „Био вода“ ООД по договора за кредит от 19.04.2017г. Действието на договорът за поръчителство е продължен до 19.04.2019г. с изрична договореност между страните от 03.05.2018г.

По делото са представени два броя нареждания за кредитен превод от 19.04.2019г. на суми в размер на 15030 лева и 15000 лева с наредител С. А. А. /сметка на наредителя BG03STSA93000026036776/ и получател „Био вода“ ООД /сметка № *****/. И в двата превода като основание е посочено „погасяване като поръчител на кредит на „Био вода“ ООД от 19.04.2017г.“

При аналогични условия на 15.03.2016г. между „Био вода“ ООД и „Банка ДСК“ ЕАД е сключен договор за кредит, с който на дружеството е отпуснат кредит в размер на 19000 лева с падеж на 15.03.2018г. Средствата по кредита са предоставени по разплащателна

сметка на кредитополучателя № *****. Вземането по договора е обезпечено с договор за поръчителство от 15.03.2016г. сключен между С. А. А. и В. В. В. в качеството на поръчители и „Банка ДСК“ ЕАД в качеството на кредитор.

По делото е проведена Съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която поддържано в съдебно заседание от вещото лице М.И. се установява, че сумата на кредита по договора за кредит от 19.04.2017г. в размер на 30000 лева е усвоена от кредитополучателя на 24.04.2017г. по сметка № *****, която е и сметката, по която се погасява кредитът. Към датата на падежа - 19.09.2019г. задължението е било в размер на 30033,75 лева /30000 лева – главница и 33,75 лева – лихва/ и същото е погасено със средства от два броя банкови превода от 19.04.2019г. извършени от сметка на С. А. - по разплащателната сметка на „Био вода“ ООД в „Банка ДСК“ ЕАД със сумите 15030 лева и 15000 лева.

По отношение на договора за кредит от 15.03.2016г. сключен между „Био вода“ ООД и „Банка ДСК“ ЕАД вещото лице посочва, че отпуснатият размер е 19000 лева е усвоен по сметка № *****, а към датата на сключване на договора за кредит от 19.04.2017г. по него е била погасена главница в размер на 9913,08 лева и дължимият остатък е бил в размер на 9122,06 лева /9085,92 лева - дължимата главница и 35,14 лева – лихва/. Сумата от 9122,06 лева е била погасена /рефинансирана/ с част от сумата отпусната с договора за кредит от 19.04.2017г.

По сметката на „Био вода“ ООД № ***** В. В. е направил преводи общо в размер на 19500 лева с посочено основание „захранване“, от които 10903,50 лева /9913,08 лева – главница, 279,13 лева – такси и 711,29 лева – лихви/, които са погашения по договора за кредит от 2016г. Вещото лице по ССЧЕ посочва, че по левовата сметка на „Био вода“ ООД са постъпвали и суми от други източници, поради което не може да се каже със сигурност с кои точно постъпления са извършвани погасяванията на задълженията по кредита.

Вещото лице посочва, че В. е внасял суми и по сметката в USA на „Био вода“ ООД, но от нея не са извършвани погашения по процесните договори за кредит.

Общият размер на направените вноски от С. А. по сметката на „Био вода“ ООД № ***** са в размер на 30785 лева, от които с 30279,33 лева е погасено задължение по договор за кредит от 2017г. /30 000 лева – главница и 279,33 лева – лихви/.

В съдебно заседание на въпроси на страните вещото лице разяснява, че през левовата банкова сметка на „Био вода“ ООД в „Банка ДСК“ ЕАД са преминавали плащания на дружеството с различно основание /фирмени разходи/, в това число от нея автоматично със служебно инкасо банката е изтегляла на падежа дължимите суми по кредитите. Посочва, че заемите са обслужвани само от левовата сметка на дружеството, а доларовата е използвана само във връзка с дейността на дружеството.

От така изложената фактическа обстановка, в съответствие с приложимите към спора правни норми, съдът стигна до следните **правни изводи**:

Изложените в исковата молба фактически твърдения и формулираният въз основа на тях петитум на исковата претенция обуславя извод за предявен от ищеца С. А. иск с правно основание чл.145 от ЗЗД за осъждане на ответника В. В. да заплати на ищеца исковата сума от 15015 лева, представляваща припадащата се част от задължението му като поръчител на кредитополучателя „Био вода“ ООД по договор за кредит с „Банка ДСК“ ЕАД от 19.04.2017г., обезпечено с договор за поръчителство от 19.04.2017г. сключен между ищеца, ответника и кредитора – банка, което в общ размер от 30030 лева е заплатено от ищеца в качеството му на поръчител съгласно договор за поръчителство от 19.04.2017г.

Съгласно разпоредбата на чл.145 от ЗЗД, когато няколко лица са поръчителствали за един и същ длъжник и за едно и също задължение, поръчителят, който е изпълнил задължението, може да иска от другите поръчители пропадащите им се части. Т.е изпълнилият поръчител изплатил целия дълг се суброгира в правата на удовлетворения кредитор и има регресни права срещу останалите поръчители до размера на припадащите им се части от общия дълг. Това е така, защото макар по отношение на кредитора съпоръчителите да отговарят солидарно, във вътрешните си отношения всеки поръчител отговаря за своя дял по аргумент от чл.127 от ЗЗД и чл.145 от ЗЗД. При липса на споразумение между поръчителите и ако не следва друго от вътрешните им отношения, дяловете на съпоръчителите са равни. Плащането на изискуемото задължение в повече от своя дял от страна на един от поръчителите води до нарушаване на забраната за неоснователно обогатяване, като в този случай признатото по закон регресно право на изпълнилият поръчител е средството за възстановяване на еквивалентността.

Съвкупният анализ на събраните по делото доказателства обуславя извод за основателност на твърденията на ищеца С. А. за цялостно погасяване на задължението на „Био вода“ ООД по договора за банков кредит от 19.04.2017г. извършено в качеството му на солидарен длъжник – поръчител по договор за поръчителство от 19.04.2017г. сключен с кредитора „Банка ДСК“ ЕАД.

Към датата на падежа на задължението – 19.04.2019г. съгласно заключението на проведената по делото ССЧЕ, размерът на задължението на дружеството кредитополучател по договора за кредит от 19.04.2017г. е 30033,75 лева включващо главница в размер на 30 000 лева и лихва в размер на 33,75 лева. Същото е било погасено от поръчителя С. А. на 19.04.2019г. чрез два банкови превода от личната му сметка съответно в размер на 15030 лева и 15000 лева. Посочените суми в общ размер на 30030 лева са преведени по разплащателната сметка на „Био вода“ ООД в „Банка ДСК“ ЕАД № *****, която съгласно чл.11 от договора е сметката, от която кредиторът служебно събира дължимите погасителни вноски по договора за кредит.

Между страните не е налице спор, че сумата по извършените от ищеца преводи е отишла за погасяване на кредитното задължение на „Био вода“ ООД. Макар и преведено по сметка на длъжника, съдът приема, че плащането има погасителен ефект, доколкото договореностите между страните по кредитното и обезпечаващото го правоотношение са кредиторът да се удовлетворява именно със сумите налични по тази разплащателна сметка.

На това основание съдът приема, че внасянето на паричната сума по разплащателната сметка на длъжника с цел със средствата банката да може да извършва преводи за погасяване на задълженията на титуляра на сметката представлява плащане с погасителен ефект по смисъла на чл.75, ал.2, изр.1 от ЗЗД. В този смисъл е и заключението на вещото лице по ССЧЕ, което посочва, че внесените от поръчителя А. суми на 19.04.2019г. са погасили изцяло задължението на „Био вода“ ООД по договора за кредит от 2017г. Наличното към датата на погашението /19.04.2019г./ салдо по сметката от 9,87 лева е крайно недостатъчно, за да се приеме, че без извършените от ищеца преводи, длъжникът би бил в съС.ие да погаси падежиралото си задължение по кредита. Сумите по двата превода са наредени от личната сметка на ищеца А. и за тях е посочено основание – „погасяване като поръчител на кредит на „Био вода“ ООД от 19.04.2017г.“, което дава основание да се приеме, че с тях е извършено плащане на задължението на дружеството - кредитополучател с лични средства на поръчителя С. А.. Възраженията на ответника, че преводите от 19.04.2019г. са извършени със средства на самото дружество и са наредени от ищеца в качеството му на управител на „Био вода“ ООД, а не в лично такова, съдът приема за недоказани и неоснователни доколкото за установяването им ответникът, чиято е доказателствената тежест не ангажира доказателства.

На база изложеното съдът приема, че с извършеното на 19.04.2019г. плащане на задължението на кредитополучателя „Био вода“ ООД по договора за кредит от 19.04.2017г. поръчителят С. А. е погасил изцяло обезпечения дълг, в следствие на което се е суброгирал в правата на кредитора. Горното означава, че за ищеца е възникнало валидно вземане срещу ответника за заплащане на половината от изплатените от него на кредитора суми за погасяване на задължението, за което страните по делото са поръчителствали. Следователно при липса на данни за други уговорки във вътрешните отношения между поръчителите, претенцията на ищеца се явява основателна за сумата от 15015 лева – половината от заплатената в размер на 30030 лева. Съобразно направеното искане, сумата следва да бъде присъдена ведно със законната лихва върху нея считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното и изплащане.

С оглед основателността на претенцията за заявеното с исковата молба вземане, съдът дължи произнасяне и по въведеното от ответника правопогасяващо възражение за прихващане с негово насрещно вземане срещу ищеца в размер на 15786,74 лева – сбор от извършени плащания от ответника В. В. на задължения на „Био вода“ ООД по договорите за кредит с „Банка ДСК“ ЕАД от 15.03.2016г. и от 19.04.2017г. в качеството му на поръчител.

В случая ответникът обосновава възражението си с твърдения за общност на правоотношенията възникнали между „Био вода“ ООД и „Банка ДСК“ ЕАД по силата на сключените между тях договори за кредит от 15.03.2016г. и от 19.04.2017г.

Съдът намира интерпретацията на ответника в отговора на исковата молба, че двата договора за кредит по същество обслужват едно правоотношение възникнало през 2016г. и продължено с договора от 2017г. за неправилна. Доказателствената съвкупност налага извод, че макар и сключени между едни и същи страни и с почти идентични клаузи, двата

договора за кредит /от 15.03.2016г. и от 19.04.2017г./ са самостоятелни правоотношения, по които кредитополучателят има отделни самостоятелни задължения да върне предоставените му различни парични суми на падежа, който е различен за всеки от договорите. Видно е също, че задълженията на длъжника „Био вода“ ООД по всеки от двата договора за кредит са обезпечени със самостоятелни договори за поръчителство. Обстоятелството, че част от сумата по кредита от 2017г. е послужил за погасяване на кредитното задължение по договора за кредит от 2016г. не променя горния извод, доколкото самото рефинансиране по същността си предполага съществуването на повече от едно кредитно правоотношение.

Съгласно разпоредбата на чл.103, ал.1 от ЗЗД, прихващане е възможно, когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни заместими вещи. В този случай всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. Съгласно чл.104, ал.2 от ЗЗД прихващането има обратно действие като двете насрещни вземания се смятат погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши.

В тежест на ответника В. следователно е да установи, че има компенсаторно вземане против насрещната страна. Позоваването е на извършени парични преводи по сметките на дружеството „Био вода“ ООД – левова и в щатски долари в периода от 13.04.2016г. до 09.07.2018г. на суми в общ размер от 31573,48 лева. За да възникне в полза на ответника вземане срещу ищеца за половината от тази сума – 15786,74 лева, за която в заявено и възражението му за прихващане, същият следва да докаже, че посочената сума е платена от него лично, в качеството му на поръчител по договорите за кредит от 2016г. и от 2017г.

Съдът приема, че доказване в този смисъл не е проведено успешно от ответника. На първо място, съгласно заключението по проведената ССЧЕ сметката на дружеството в щатски долари не е обслужвала договорите за кредит и плащанията по нея не са погасявали кредитните задължения. Следователно сумата в размер на общо 28663,79 лева /съгласно заключението/ внесена от ответника В. В. по сметката в USA не е заплатена в качеството му на поръчител, поради което за нея не възниква регресно вземане.

По отношение на вноските направени от ответника по сметката в лева в „Банка ДСК“ ЕАД № ***** в общ размер на 19500 лева, всички те са с посочено основание „захранване“ на сметката на кредитополучателя „Био вода“ ООД. Чия собственост са парите, с които е захранвана фирмената сметка – лични на ответника В. или пък собственост на самото дружество, реализирани от дейността му не е установено по делото. Съдът не би могъл да презумира, че ответникът В. е плащал в качеството си на поръчител, а не на съдружник и управител в дружеството при липса на доказателства за това. Нещо повече, вещото лице по ССЧЕ посочва, че по левовата сметка на „Био вода“ ООД са постъпвали и суми от други източници, поради което не може да се каже със сигурност с кои точно постъпления са извършвани погасяванията на задълженията по кредита.

С оглед изложеното съдът намира, че ответникът чиято е доказателствената тежест не е установил при условията на пълно насрещно доказване, че има ликвидно и изискуемо вземане против ищеца, което прави заявеното от него възражение за прихващане

неоснователно.

С оглед крайните изводи, до които достигна настоящия съдебен състав, обжалваното първоинстанционно решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Съобразно изхода на спора, основателно се явява искането на въззиваемият за присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева, което следва да се възложи на насрещната страна.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260023/28.02.2023г. постановено по гр.д.№ 7030/2020г. по описа на ВРС, 14-ти състав.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН *****, с адрес: гр.Я., ж.к.“Х.”, *** **ДА ЗАПЛАТИ на С. А. А.**, ЕГН *****, с адрес: гр.Я., ж.к.“Г.Б.” *** сумата от **900** /деветстотин/ лева, представляваща сторени разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му, по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Преписи от решението да се връчат на страните по делото на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____